

Arrest

nr. 290 656 van 20 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 1 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 270 714 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 maart 2022, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 november 2020 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarbij Duitsland verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het VIB van verzoeker.

Op 25 februari 2021 verstreek echter de termijn voor overdracht naar Duitsland zonder dat deze termijn werd verlengd of dat verzoeker werd overgebracht naar Duitsland, zodat België op grond van artikel 29.2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 opnieuw de verantwoordelijke lidstaat werd. De Raad verwierp het beroep tegen de bijlage 26^{quater} bij arrest nr. 256 630 van 17 juni 2021 bij gebreke aan het vereiste belang.

1.3. Op 16 februari 2022 trof de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 23 maart 2022 nam de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing, werd verworpen bij arrest met nummer 270 714 van 30 maart 2022.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) van 23 maart 2022 betreft de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Dilbeek op 23.03.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de Heer, die verklaart te hetend:
[...]*

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij sedert 1 jaar in België verblijft en een aanvraag heeft ingediend bij Fedasil. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 15.07.2020 aangekomen is in België. Op 29.07.2020 diende betrokkene een verzoek om Internationale Bescherming in. Op 26.11.2020 werd per aangetekend schrijven een bijlage 26 Quater met het bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Op 24.12.2020 diende betrokkene beroep in bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwisting tegen de beslissing van het CGVS. Het verzoek werd verworpen door de RW op 17.06.2021.

Betrokkene verklaart een vrouw en kinderen te hebben in België. Betrokkene verklaart dat beide in België zijn ingeschreven.

De betrokkene heeft een echtgenote P.O. geboren op [...] en twee kinderen P.D. ° [...] en P.M. geboren op [...]. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden Illegaal op het grondgebied verblijven kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden.

Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart een schoonzus met kinderen te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Tevens verklaart betrokkene dat hij in België is omdat hij in Moldavië werd gediscrimineerd.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Moldavië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 15.07.2020 aangekomen is in België. Op 29.07.2020 diende betrokkene een verzoek om Internationale Bescherming in. Op 26.11.2020 werd per aangetekend schrijven een bijlage 26 Quater met het bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Op 24.12.2020 diende betrokkene beroep in bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwisting tegen de beslissing van het CGVS. Het verzoek werd verworpen door de RW op 17.06.2021.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.11.2020 dat hem betekend werd op 26.11.2020 per aangetekend schrijven. En betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan betrokkene werd betekend op 16.02.2022 door de politie van Montgomery. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene verklaart dat hij sedert 1 jaar in België verblijft en een aanvraag heeft ingediend bij Fedasil. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 15.07.2020 aangekomen is in België. Op 29.07.2020 diende betrokkene een verzoek om Internationale Bescherming in. Op 26.11.2020 werd per aangetekend schrijven een bijlage 26 Quater met het bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend.

Op 24.12.2020 diende betrokkene beroep in bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwisting tegen de beslissing van het CGVS. Het verzoek werd verworpen door de RW op 17.06.2021.

Betrokkene verklaart een vrouw en kinderen te hebben in België. Betrokkene verklaart dat beide in België zijn ingeschreven.

De betrokkene heeft een echtgenote P.O. geboren op [...] en twee kinderen P.D. ° [...] en P.M. geboren op [...]. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart een schoonzus met kinderen te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Tevens verklaart betrokkene dat hij in België is omdat hij in Moldavië werd gediscrimineerd. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Moldavië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.11.2020 dat hem betekend werd op 26.11.2020 per aangetekend schrijven. En betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan betrokkene werd betekend op 16.02.2022 door de politie van Montgomery. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 15.07.2020 aangekomen is in België. Op 29.07.2020 diende betrokkene een verzoek om Internationale Bescherming in. Op 26.11.2020 werd per aangetekend schrijven een bijlage 26 Quater met het bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Op 24.12.2020 diende betrokkene beroep in bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwisting tegen de beslissing van het CGVS. Het verzoek werd verworpen door de RW op 17.06.2021.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.11.2020 dat hem betekend werd op 26.11.2020 per aangetekend schrijven. En betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan betrokkene werd betekend op 16.02.2022 door de politie van Montgomery. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.5. Op 28 juni 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Bij arrest met nummer 281 132 van 30 november 2022 weigerde de Raad voor Vreemdelingbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 16 december 2022 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}). Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Uit een schrijven aan de Raad overgemaakt door verweerder op 16 mei 2023, blijkt dat verzoeker op 8 april 2022 werd vrijgesteld. Er is aldus een einde is gekomen aan de beslissing tot vasthouding en de beslissing tot terugleiding naar de grens. Artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat de minister de betrokken vreemdeling naar de grens kan terugleiden. Daartoe kan, overeenkomstig het derde lid van die bepaling, een maatregel tot vasthouding worden genomen die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de terugleidingsmaatregel. Er blijkt niet dat *in casu* minder dwingende maatregelen werden genomen.

De vrijstelling van verzoeker heeft aldus tot gevolg dat de terugleidingsprocedure door verweerder wordt stopgezet, zodat de beslissing tot terugleiding naar de grens minstens impliciet is opgeheven. Een nieuwe terugleiding naar de grens van verzoeker vereist immers dat verweerder een nieuwe beslissing tot vasthouding met het oog op terugleiding neemt. In zoverre het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding/vaststelling naar de grens, is het bijgevolg zonder voorwerp.

3.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dient opgemerkt te worden dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting wordt opgemerkt dat uit het voormeld schrijven van verweerder blijkt dat op 16 december 2022 een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}) werd afgeleverd aan verzoeker. De raadsheer van verzoeker bevestigt dat er geen beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen deze beslissing, zodat ze definitief is.

De Raad merkt aldus op dat zelfs als het thans bestreden bevel wordt vernietigd, verzoeker nog steeds op het grondgebied verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en uitvoering dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2022. De vernietiging van het bestreden bevel wijzigt verzoekers rechtspositie niet. Het huidige beroep kan aan de verzoeker dan ook geen voordeel verschaffen.

Waar verzoeker ter terechtzitting betoogt dat het bestreden bevel van 23 maart 2022 eventueel kan leiden tot een langere duur van een inreisverbod, merkt de Raad op dat verzoeker dit belang steunt op een loutere hypothese, die bovendien gestoeld is op een kennelijk voornemen om het rechtsgeldige bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2022 naast zich neer te leggen.

Verzoeker beschikt niet over het rechtens vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring.

Het beroep is niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT